

Lukec je postal priden in ubogljiv. Če se je kdaj spozabil, se je takoj spomnil na očeta. Kaj, če mu mati res vse pove? Zdaj to ni bilo več tako nemogoče kot prej. Postal je zamišljen. S škorcem se ni več toliko igral kot prej.

»Z materjo pojdeva v Ameriko,« je povedal tovarišem. »Boš dal meni škorca?« ga je Tone vprašal med poukom. »Ne.«

»Liro¹³ ti dam zanj.« »Ne dam ga.«

»Saj ga ne boš smel vzeti s seboj. Poginil ti bo. Na poti ti bo ušel.«

Učiteljica je opazila šepet. Povedali so ji, da gre Lukec v Ameriko. Tedaj se je spomnila, da Lukčeve matere še ni bilo v šolo. Vprašala ga je, če ji ni povedal, kar mu je naročila.

Lukec je bil v zadregi. Molčal je in strmel v zemljevid na steni.

Čez nekaj časa je dvignil roko. »Prosim, ali so v Argentini velika mesta?«

Imeli so računstvo¹⁴. Učiteljica se je začudena ozrla po Lukcu. Oči so mu gledale odkrito, nič porednega bleska ni bilo v njih. Bilo je prvič, da se je Lukec zanimal za neko stvar.

Učiteljica je zaprla računico in stopila k zemljevidu. Lukec ni še nikoli tako vneto poslušal kot tisto uro. Četudi je od vsega, kar je slišal, le malo razumel, so mu besede kot prijetna godba zvenele na uho.

¹³ lira: italijanski denar

¹⁴ računstvo: nauk o računanju s števili, matematika

Velika, velika mesta. Večja kot Trst. V Argentini živijo Španci. A tudi drugi narodi so tam. Celo Indijanci. Levov, tigrov in slonov tam ni, a so druge čudovite živali ...

»Gospodična učiteljica je rekla, da pridite v šolo,« je Lukec povedal materi, ko je prišel domov.

»Si ji že zopet nagajal!« je mati sklenila roke.

»Da,« je Lukec povedal po resnici. »Že predvčerajšnjim.«

»Toliko imam skrbi, zdaj mi pa še to pride na glavo!«

Marjeta je bila kot zmešana. V enem mesecu je bilo treba vse urediti in odpotovati ... Toda učiteljica, ki jo je prijazno sprejela, ji Lukca skoraj niti ni omenila. Dala ji je roko in ji želela srečno pot. Marjeti je bilo laže pri srcu.

Kovaško oršo je prodala novemu kovaču. Tudi druge reči v koči so dobile vsaka svojega gospodarja. Pod njenim vzglavjem je ležala lepa vsota denarja, ki ji je kratila mirno spanje. Mnogo noči je premišljevala, kakšno neki bo novo življenje.

Lukec je imel drugačne skrbi. Pomeril si je novo obleko. Še nikoli ni bil tako gosposki. Bilo ga je skoraj sram stopiti pred ljudi. Mati je prinesla dva kovčka. Lukec je naložil svojega in ga zaprl.

»Da ne boš neumnosti vlačil s seboj,« mu je dejala mati.

»Ne,« je odgovoril. »Mati, dajte mi pet lir,« jo je poprosil, kar je že dolgo odlašal. »Nekaj si bom kupil.«

Ni hotel povedati, kaj. Bo že videla ... V vaški krčmi je ob stenski uri visel velik tičnik.¹⁵ Bil je prazen. Pred leti so imeli kanarčka, a jim je bil poginil. Lukec ga je željno poziral z očmi. Vprašal je, če mu ga prodajo. Dejali so mu, da ga dobi za pet lir.

Mati se je dolgo obotavljalna, preden je Lukcu dala denar. Deček je stekel v vas in vrgel srebrnik pred krčmarja.

»Dajte mi tičnik!«

¹⁵ tičnik: ptičnica, ptičja kletka

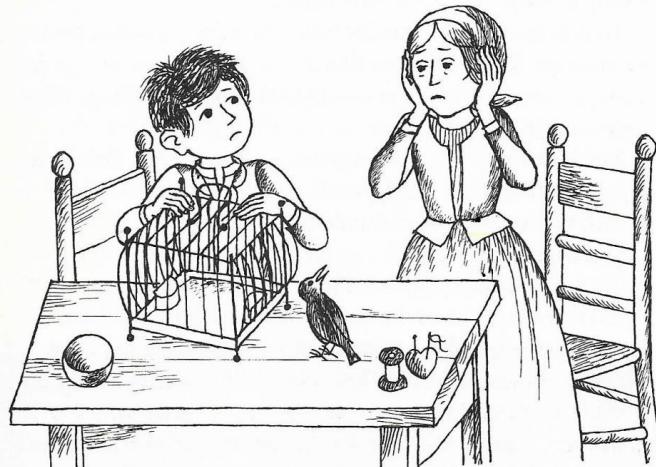
Dobil ga je. Bil je več vreden, a krčmar mu ga je dal dobre volje, ker sta se z materjo selila iz njegove koče. Bil je nekoliko premajhen za škorca, lep, ves iz rumene žice, na vrhu je imel ročaj. Previdno ga je prinesel domov in ga postavil na mizo.

»Kaj pa je to?« ga je vprašala mati.

»Kletko sem kupil.«

»Za kaj pa ti bo?« se je zavzela Marjeta. »Za škorca.«

»Škorca poneseš s seboj? Ali nimava že dovolj in preveč drugih reči? In kdo ve, če ti ga pustijo vzeti s seboj na ladjo?«

Lukcu je vzelo sapo. Da bi škorec ne smel v Ameriko? Na to ni niti pomislil. Skrb in žalost sta mu zadrgnila grlo. Kaj bo s Klepcem, ki je brezskrben skakal okrog in ni vedel, kaj se zbira nad njegovo glavo?

Klepčev oče je bil tudi škorec in vsi njegovi sorodniki so

bili škorci. Ni imel imena kot Klepec in tudi ni znal govoriti kakve besede kot njegov sin. Vsake jeseni, ko sta se obetala mraz in sneg, je odletel v laške dežele. Po volji mu je bilo sonce, črvi in polži.

Vsako pomlad se je vrnil v stari kraj. Nekoč sta se srečala z lepo, mlado škorico. Imela sta se rada, zato sta si izbrala za dom duplo blizu kovačije. Spletla sta si gnezdo, vanj pa je znesla škorčevka modrikasta jajčeca. Valila je, škorec pa ji je pel in prinašal polžev in črvov. Tu pa tam tudi sladkih vipavskih češenj, ki sta jih posebno rada zobala.

To zgodbo je Lukec izvedel od očeta, ki mu je nekoč prinesel mladega Klepca domov. Škorček je bil bržkone prezgodaj skočil iz gnezda, padel v grmovje in tam obležal. Oče je slišal njegovo tožbo in ga pobral.

Mladi škorec je bil nekaj dni ves potrt in klavrn. Polagoma se je privadil koče in ljudi, postal zabaven in vesel.

»Ali bo moj?« je vprašal Lukec.

»Pa naj bo, če boš skrbel zanj.«

To je bilo tisto leto, preden je oče odšel v Ameriko.

Lukec je res skrbel za škorca. Ptič je postal domač in zvest kot pes. Stopical je po izbi in stikal okoli koče. Le psa in mačka se je bal. Če ju je zagledal, je tekel v skrivališče in se strašno drl. Sicer pa je vse leto plesal in uganjal vsakovrstne norčije. Le v jeseni, ko so drugi škorci odleteli na jug, je postal nemiren in žalosten.

Škorec je dobro poznal svojega gospodarja. Imel ga je rad. Zamijavkal mu je, zacvilil ali zažvižgal, kar si je Lukec žezel. Če se ta ni zmenil zanj, mu je poskočil na ramo in ga pocuknil za uho: »Luka! Luka!«

Deček je živali bolj stregel kot sebi. Pritrgal si je, da je dal škorcu. Postala sta si neločljiva prijatelja. Če bi mu ga kdo vzel,

bi ga imel za najhujšega sovražnika. Tovariši so to vedeli, zato so ga radi dražili: »Vzamemo ti škorca.«

Lukec je vedel, da je to le šala. Toda že ob sami misli, da bi izgubil škorca, se mu je stisnilo srce.

Čas odhoda v Ameriko se bliža. Lukec se spremeni. Kakšen postane? Zakaj?

Kako je v tem poglavju predstavljena Lukčeva učiteljica? Kaj storí, ko ji učenci povedo, da Lukec odhaja v Ameriko? Kako sprejme Lukčovo mamo?

Mati in Lukec morata pred odhodom v Ameriko veliko postoriti. Kaj vse ju čaka? Kaj Lukca najbolj skrbi?